టీ కప్పులో కల్లోలం

మధురాంతకం రాజారాం

పై అధికారులను గురించి క్రింది ఉద్యోగులు ఫిర్యాదు చేయడం సర్వత్రా వున్నదేనని మీరు భావించవచ్చు. ఒకటి రెండు సంఘటనలు ఏకరువు పెడితే గానీ మీకు నా వాదంలో పసదనం బోధపడదని నాకు తెలుసు. ఉదాహరణకు అలిమేలు మంగమ్మ విషయమే తీసుకోండి. ఇందులో నా పొరబాటేమైనా వుంటే మీరే చెప్పండి...

అలిమేలుమంగమ్మంటే ఆవిడ కూడా మా హెడ్‌మిస్ట్రెస్ విమలాదేవి లాగా, మా శ్రీమతి రాజేశ్వరిలాగా ఒక మామూలు ఆడమనిషే ననుకునేరుః కాదు. కానే కాదు. శేషాద్రి శిఖరాలపైన తెనుగువారి యిష్టదైవమై వెలుగొందుతున్న శ్రీనివాసమూర్తి వున్నాడు గదా, సాక్షాత్తుగా ఆయనగారి యిల్లాలే ఈ అలిమేలుమంగమ్మ. క్షమించాలి. ఈ కథలో ఆమె గూడా ఒక పాత్రగా ప్రవేశపెట్టబడడం లేదు. పాపం. ఆవిడ నిమిత్తమాత్రురాలు.

మా బడిలో ఒక ప్రేయర్ హాలుంది

అందులో గోడపైన దండిగా జాతీయ నాయకుల చిత్రాలున్నాయి. మధ్యలో ద్వారబంధానికి ఎగువగా రెండు పెద్ద పెద్ద పటాలు ఒక జంటగా అమరి వుండేవి. అందులో ఒక పటంలోనేమో వేంకటేశ్వరుడు, రెండో పటంలోనేమో అలిమేలుమంగతాయారు బ డి క ం తా ఒక పెద్ద దిక్కులాగా ఆ పురాణ దంపతులక్కడ వాళ్ళపాటుకు వాళ్ళు నెలకొని వుండేవారు. ఈలోగా ఏం జరిగిందంటే మా బడిలోని మూషిక రాజాలకు బొత్తిగా తిండి కరువొచ్చి పడింది. ఇది పనికొచ్చేది, యిది పనికి రానిది అన్న విచక్షణలేకుండా అవి ప్రతి కాగితాన్నీ అప్పళంగా అపహరించడం ప్రారంభించేసరికి, మా జాగ్రత్తలో మేముంది పుస్తకాలు, పత్రికలు మొద లైన వాటిని పెట్టెల్లోనూ, బీరువాల్లోనూ పెట్టి తాళం వేసుకోసాగాము. క్రుద్ధ మూషికాలు కాగితాల తరువాత తినదగిన వస్తువులకోసం పరిశోధన కొనసాగిం చాయి. ఈ పరిశోధనలో ఒక చిట్టెలు కకు గోడకూ, పటానికీ లంకెగా కట్టి వున్న త్రాడుగూడా ఒక ఖాద్యపదార్థం లాగే గోచరించింది. ఈ అవాంతర కృత్యంవల్ల ఒకనాడు అలిమేలుమంగమ్మ పటం గబుక్కున నేలపైన పడి పోయింది.

అద్దం ముక్కముక్కలై పోయిందని వేరుగా చెప్పనవసరం లేదుగదా! బాగు చేయించి మళ్ళీదాన్ని యథాస్థానంలో పెట్టవలసింది పోయి హెడ్‌మిస్ట్రెస్ విమలాదేవి పటాన్నితీయించి లైబ్రరీలో బీరువాల వెనుక పెట్టించింది.

"పటానికి అద్దం వేయించరా మేడమ్?" అని ప్రశ్నించాను.

"ఇప్పుడేం తొందరొచ్చింది లెండి! నిదానంగా ఆలోచిద్దాం—"

అదేంమాట! భార్యాభర్త లిద్దరూకలిసి వుండడమే న్యాయం. లోకం హర్షించే దిన్నీ, సమాజానికి శ్రేయస్కరమైన దిన్నీ అదే! ఎటొచ్చీ వాళ్ళను విడదీయ డమే మహాపాపం.

"పోనీ ఒక పని చేద్దామా మేడమ్! పిల్లలదగ్గర చ ం దా లు వసూలు చేద్దాం—"

"మిస్టర్ మూర్తీ! సర్వీసుకు మీరు కొత్తవాళ్ళేమీ కాదు. ఎనిమిదేళ్ళుగా యిదే స్కూల్లో పని చేస్తున్నారు. రూల్సు, రెగ్యులేషన్సు మీకు తెలిసినవే! ఐనా ఉండుండి ఒక అనుచితపు పని చేసి నా గొంతుమీది కెందుకు తెస్తారో నాకు తెలియకుండా వుంది. అది కాదండీ! చీటికీ మాటికీ మీరు పిల్లల దగ్గర డబ్బులు వసూలుచేస్తారా? వాళ్ళు యిళ్ళకు వెళ్ళి డబ్బులకోసం పీడిస్తే పేరంట్సు పైవాళ్ళకు అర్జీలు పెడితే, వాళ్ళు ఛార్జస్ ఫ్రేమ్‌చేస్తే ఎక్స్‌ప్లనేషన్సు వ్రాయలేక చచ్చేది నేనేగదా!"

హెడ్‌మిస్ట్రెస్ గారికి యి ం త

మూటుగా కోపం రావలసిన అవసర మేమిటో నాకు స్ఫురించలేదు.

విమలాదేవి మా బడికి బదిలీ అయి రావడం ఏడెనిమిది నెలలమాట. ఆమెకు ఎప్పుడు, ఎందుకు, ఎవరిపైన కోపం వస్తుందో, దాన్ని ఆవిడ ఎలా అవిష్కరిస్తుందో తెలుసుకోడం యింతవరకూ నా చేత గాలేదు.

నెలరోజుల క్రింతవరకు గుడ్డిలో మెల్లగా పరిస్థితి ఒకరకంగా వుండేది. ఇటీవల ఒక సరిక్రొత్త పరిణామం పుట్టుకొచ్చింది. ఎందుచేతనో హెడ్ మిస్ట్రెస్‌గారికి ముంగరవారి వీధిలో తాను కాపురమున్న యిల్లు నచ్చలేదు. వేరొక అద్దెయిల్లు కోసం అన్వేషణ జరుగుతోందని విన్నాను. పుల్లమీద పుట్రలాగా మా వీధిలోనే ఒక యిల్లు కుదిరింది. అక్కడికి రావడంతో, వచ్చిన క్రొత్తలోనే మా హెడ్‌మిస్ట్రెస్ గారికిన్నీ, మా శ్రీమతికిన్నీ పరిచయం ఏర్పడింది. అంతటితో గృహజీవితంలో గూడా నాకు మనశ్శాంతి కరువైపోయే ప్రమాదం పొడసూపింది—

ఎలాగంటారా? అదే చెబుతున్నాను.

* * *

ఒకనాటి సాయంకాలం నే నింటికి వెళ్ళేసరికి గంట ఏడయింది.

"ఎలాగైనా మీరు మంచివాళ్ళు. బడి వదలిపెడితే నేరుగా యింటికే వచ్చేస్తారు!" అంది రాజేశ్వరి. "ఈ రోజు కొంచెం ఆలస్యమైందిలే రాజేశ్వరీ!" అన్నాను.

"ఆలస్యం కావడం తప్పనిగాదు. కానీ ఒక రోజు నేను సినిమాకు వెళ్ళి ఒకటి రెండు గంటలు ఆలస్యంగా వస్తానను కోండి! అప్పుడు మీ రూరుకుంటారా?"

నిస్సందేహంగా యిది క్రొత్త ధోరణి! అందువల్ల గూఢార్థాలకూ, దురర్థాలకు తావివ్వకుండా ఆచి, తూచి మాట్లాడదలచుకున్నాను— "కారణం లేనిదే ఆలస్యం జరుగుతుందా? ఆలస్యంగా రావడమనేది నీ విషయంలో గూడా ఎప్పుడైనా జరగొచ్చు. నే నేమీ కోప్పడను..."

"మంచిది! ఒక విషయంపైన మనకు పరిష్కారంకుదిరింది. రెండోది, తెల్లవారుతున్నప్పుడు మీరు పడుకునే వుంటారు:—నేను లేచి కాఫీ చేసి తీసికొస్తే గానీ లేవరు. ఎందుకమ్మా! ఇకమీదట ఒకరోజు నేను లేచి కాఫీచేస్తే, యింకో రోజు మీరు చేసి తీసుకరావాలి..."

"ఒప్పుకున్నాను. రేపటి ఉదయం వంతు నాదే!"

"ఇకపోతే సంసారంలో భార్యాభర్త లిద్దరూ సమానమే గదండీ! బండికి చక్రాలెలాగో, మనిషికి కళ్ళెలాగో, సంసారంలో భార్యాభర్త లలాగని మీరు వినలేదా? మరైతే నేను మిమ్మల్ని 'మీరు' అంటాను గదా! మీరు

మాత్రం నన్ను నువ్వు అని వ్యవహరించడం దేనికి ?"

"ప్చ్ ప్చ్, ఎంత పొరపాటు జరిగిపోయిందో చూశారా రాజేశ్వరిగారూ! మన్నించాలి. ఇకపైన నేను మిమ్మల్ని 'మీరు' అనే వ్యవహరిస్తాను. చాలకపోతే 'తమరు' అని గూడా అంటాను. కానీ ఒకసందేహమండీ! ఈ బుద్ధి మీ అంతట మీకే పుట్టిందా? లేకుంటే ఇతరులెవరైనా బోధపరిచారా?"

తెచ్చిపెట్టుకున్న నిగ్రహం పటాపంచలుకాగా రాజేశ్వరి పక్కున నవ్వేసింది—"బాబ్బాబూ! మీకు పుణ్యముంటుంది. చిన్నదాన్ని పట్టుకుని మీరు 'అండీ' అనీ 'మీరు' అనీ మాట్లాడటమేమిటండీ. ఖర్మ. మీకు తెలిసివుండదమెందుకైనా మంచిదని పాఠం అలాగే ఒప్పజెప్పాను. ఇదంతా మీ హెడ్ మిస్ట్రెస్‌గారి గీతోపదేశం!"

"అయ్యో పాపం! ఆవిడ ఉపదేశం బూడిదలో పోసిన పన్నీరు కావలసిందేనా రాజేశ్వరీ! నువ్వు నాతో పోరాటాన్ని ప్రారంభించవా?" అన్నాను.

"ఊరుకోండి బాబూ! నా కిప్పుడెంతో హాయిగావుంది. మీరు క్రొత్తగా నాకు హక్కు లిచ్చినంత పుణ్యం. మీతో పోట్లాట పెట్టుకున్నానంటే నాకు మతిపోతుంది..."

ఇంకా నయం. రాజేశ్వరికైతే మతిపోతుంది...ఇల్లు గూడా పదిలంగా వుండదు గనుక నాకప్పుడిక గోదారే శరణ్యం.

పనులన్నీ ముగించుకుని రాజేశ్వరి మళ్ళీ ఓ అరగంటసేపటికి హాల్లోకి వచ్చింది. చలనంలేకుండా వాలుకుర్చీలో పడుకున్న నా వైపు చూస్తూ తెల్లబోయి "నిజంగానే మన యింట్లో పోరాటం ప్రారంభమైపోయినట్టు అలా నిర్ఘాంతపడిపోయి కూచున్నారేమండీ?" అంటూ పలకరించింది.

"కాదు రాజేశ్వరీ! నువ్వు హక్కుల పోరాటం ప్రారంభిస్తావు. నేను నిరాకరిస్తాను. నువ్వు తిరుగుబాటుచేస్తావు. ఇల్లు రణరంగంలా తయారౌతుంది. ఈ పరిణామంవల్ల ఒక వ్యక్తికి ఆనందం కలిగేపక్షంలో మన మెందుకలా చేయగూడదూ?"

అనుమానంగా నా వైపు చూడసాగింది రాజేశ్వరి.

* * *

పదిరోజుల తర్వాత ఒకనాటి ఉదయం నేను తోటలో రావిచెట్టు క్రింద కూర్చుని వుండగా హెడ్‌మిస్ట్రెస్‌గారి నుంచి పిలుపు వచ్చింది.

"మూర్తిగారూ! సిద్ధార్థుడిలా రావిచెట్టుక్రింద కూచున్నారేమండీ! క్లాసు లేదా?"

లేదన్నాను.

"నేనూ గమనిస్తున్నా ననుకోండి. మునుపటిలా మీరు ఉత్సాహంగా లేరు.

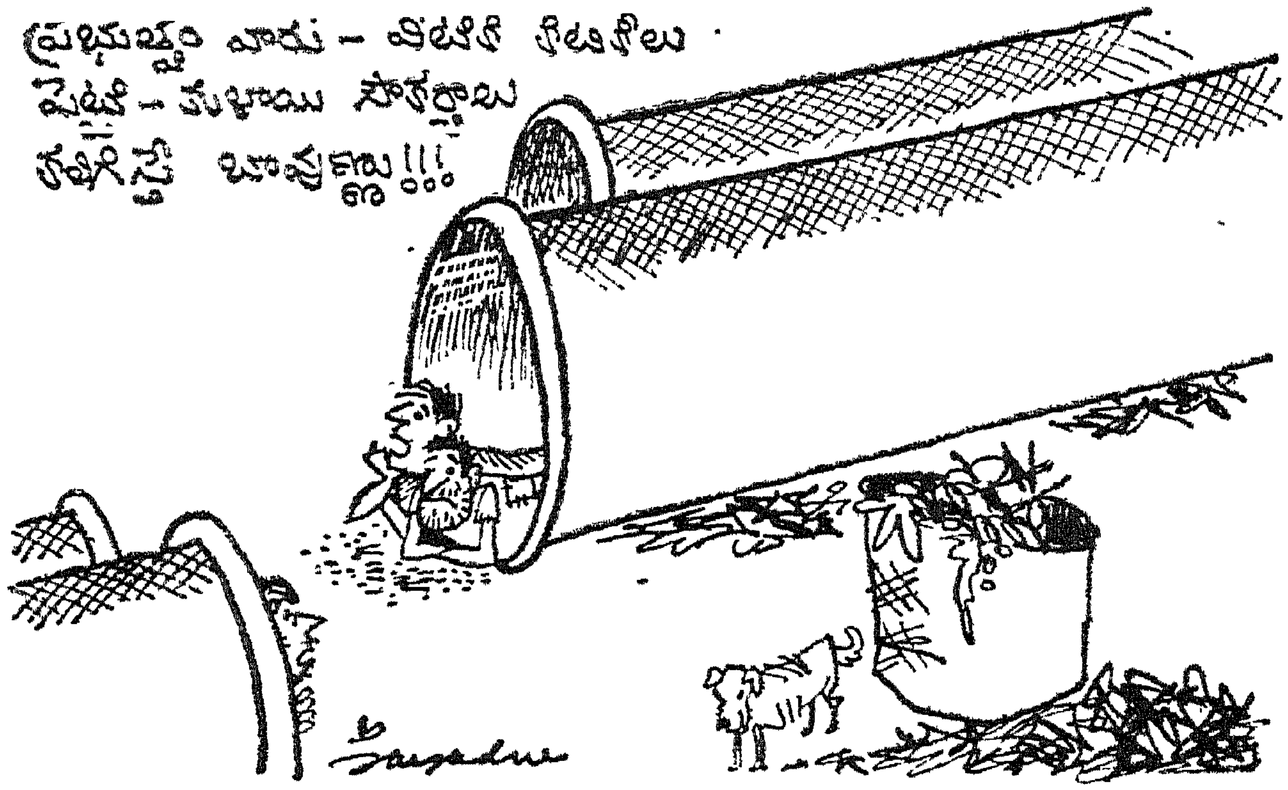

అనారోగ్యంగా వుంటే సెలవుపెట్టి ట్రీట్‌మెంటు యిప్పించుకోగూడదూ?"

"ఎందుకులెండి మేడమ్! సెలవుపెట్టి యింటిదగ్గర కూచుంటే అనారోగ్యం మరింతగా విషమించేటట్టుంది. అది యిల్లు గాదు. అడవి, రగడ లేనిరోజు లేదు. స్కూల్లోవున్నంతవరకేనామనసుకు శాంతి, ఇంటికి వెళ్ళడమంటే భయమై పోయింది. ఐనా ఈ బాధలు మీకేమర్థమౌతాయి లెండి మేడమ్! ఇలాంటి బాదరాబందీ లేవీ మీకు లేవు..."

హెడ్‌మిస్ట్రెస్‌గారి ముఖం విరిసిన శతపత్రమై పోయింది—"ప్రసక్తి వచ్చింది గనుక చెప్పాలనిపిస్తోంది. గృహమే కదా స్వర్గసీమ అని వింటుంటాం. ఊరికే ఎలా తయారౌతుంది? అలా మలచుకోవాలి. సాయంకాలం యింటికి వెళ్తాను. ఎక్కడివస్తు వక్కడ, యిల్లంతా శుభ్రంగా వుంటుంది. మాట్లాడ్డానికి ఎవరో యిరుగు పొరుగు ఆడవాళ్ల వచ్చి పోతుంటారు. కాలం హాయిగా గడచి పోతుంది. భోజనంచేసి పడుకోడమే ఆలస్యం-గాఢనిద్ర! లేవండమ్మగారూ! కాఫీతయారైంది! అంటుంది వంటలక్క. లేచి పేపరు చూస్తుంటాను. టిఫినుసిద్ధం. స్నానం చేస్తాను. డ్రెస్ చేసుకుంటాను. బడికి హాజరై పోతాను. చింతలనీ, వంతలనీ అందరూ అంటుంటే వినడమే! వాటి రంగూ, రుచీ ఎలా వుంటుందో గూడా నాకు తెలియదు..."

''తీరిక సమయాల్లో మీరు పుస్తకాలు చదవడంగానీ, సినిమాలకు వెళ్ళడంగానీ వుండదా మేడమ్" పిలయినంత సిన్సియర్‌గానే ప్రశ్నించాను.

"అబ్బే, అవంటేనే నాకు రోత. వాటిని 'హేట్' చేస్తాననుకోండి. ఎంత సేపైనా ఒక మగవాడున్నా, ఒక ఆడ మనిషిన్నీ! లేదంటే రెండు మూడు

జంటలు. ఒకరివెంట ఒకరు, పరిచయాలు ప్రేమలు, వియోగాలు, విషాదాలు, అసూయలు, అనుమానాలు, వట్టి చెత్త! సారహీనమైన గొడవకదండీ నాకేం నచ్చదు."

"అదృష్టమంటే మీదే మేడమ్. నిండయిన ఆనందం మీ సొత్తు. నాకా ప్రాప్తంలేదు" అంటూ వేడిగా నిట్టూర్చాను.

కొన్ని కొన్ని దేవతలను సంతృప్తి పరచడంకోసం ఎన్నెన్నో చేయరాని పనులు చేయడంలేదా? ఆ దేవతలతో పోల్చిచూస్తే మా హెడ్‌మిస్ట్రెస్ విమలాదేవి ఎంతో మేలు. ఈవిడకు కొన్ని అబద్ధాలతో మేరుపర్వతమంత ఆనందం కలుగుతుంది. ఆఅబద్ధాల పునాదులపైన ఆమె ఒక కృత్రిమమైన ఆనందసౌధం నిర్మించుకోడంలో నాచేతనైన సహాయం నేనూ చేస్తున్నాను. తప్పేముంది?

కానీ నాకున్నంత నిదానం, ఉపకార చింతన (నటనాపటిమ అనుకోండి పోనీ) మా ఆవిడకు లేకపోయింది. ఎంతో ప్రయత్నంమీద ఆమె ఒక నెలరోజులు మాత్రం నేను నియమించిన హద్దుల్లో వుండగలిగింది. ఆ నెలరోజుల్లో గూడా ప్రతిదినమూ ఒక కంప్లెయింటే! మగవాడు స్త్రీకి తీరని అన్యాయం చేశాడు. భోగవస్తువుగా వాడుకున్నాడు. యంత్రంకంటె భిన్నమైనదిగా భావించలేదు తన స్వార్థానికి యింధనంగానే ఉపయోగించుకుంటూ వచ్చాడు. స్థూలంగా యిది హెడ్‌మిస్ట్రెస్ విమలాదేవి వాదం.

అక్కడి కక్కడ ఆ వాదానికి తల వూపి, యింటికిరాగానే నాతో తలపడేది రాజేశ్వరి.

"ఏమండీ! మగవాళ్లందరూ అలాంటి దుర్మార్గులే నంటారా?"

"కొందరు మంచివాళ్ళు గూడా వుండవచ్చు..."

"మరైతే ఆడవాళ్లలో మాత్రం చెడ్డవాళ్లు లేరా?"

"చెప్పలేం! వాళ్లల్లో గూడా కొందరు చెడ్డవాళ్లు వుండొచ్చు..."

"అలాగైతే మీ హెడ్‌మిస్ట్రెస్‌గారు మగవాళ్ళపైన అలా విరుచుకపడిపోతుంటారెందుకండీ?"

"ఏమో; ఆవిడనే అడగరాదా?"

"అడిగేదాన్నే; మీరెక్కడ బాబూ! మీరు నా నోటికి బుట్టి పెట్టేశారు..."

తాత్కాలికంగా మౌనం. మళ్ళీ మొదలు.

"ఏమండీ! పెళ్ళి అనేది తప్పా?"

"కాదే."

"మరైతే అదేదోవట్టి పనికిమాలిన పనైనట్టు ఆవిడ అలా తీసి పారేస్తుందెందుకండీ?"

రాజేశ్వరీ! ఎవరి పిచ్చి వాళ్ళకానందం. నీ కెందుకు? నువ్వూరుకో-"

"ఏం వూరుకోడమో బాబూ! ఎందు

కొచ్చిన పీడ! నే నక్కడికి వెళ్ళనే వెళ్ళను..."

కానీ హెచ్. యం. విమలాదేవి ఈవిడ కంపెనీకోసం తహతహ లాడి పోతున్నట్టుగా ప్రతిరోజూ రమ్మని కబురు పెట్టేది. రాజేశ్వరికి వెళ్ళక తప్పేదిగాదు.

ఇలా మరికొన్ని రోజులు గడిచాయి.

చివరకు నే నే దైతే జరుగుతుందని భయపడుతూ వచ్చానో అది కాస్తా జర గనే జరిగింది.

ఒకనాటి సాయంకాలం నేను షికా రుకు వెళ్ళి తిరిగి వచ్చే సరికి రాజేశ్వరి ఎదురుగావచ్చి "అయ్యా! మీ హెడ్ మిస్ట్రెస్‌గారితో స్నేహానికి తెగ తెంపులు" అంటూ ప్రకటన జారీ చేసింది.

"ఎందుకు రాజేశ్వరీ! ఏంజరిగింది?" కంగారుగా ప్రశ్నించాను.

"ఆవిడ గొప్పల్ని ఎంతకాలమని సహించగలం? నా చేతగాలేదు. మొదట నాకెన్ని చీరలున్నాయో అడిగి తెలుసు కుని, ఆ తరువాత లోపలికి తీసుకెళ్ళి బీరువా తెరిచింది. అందులో నాలుగైదు అరలనిండా చీరలేవున్నాయి తెండి, ఒక చిన్న షాపులాగా! ఒక్కొక్కచీరనే పైకితీయడం, అంచు, పైటచెంగు, నేత దేనికదే విడివిడిగా చూపించడం, ఆ చీర ఎక్కడ కొనిందీ, ఎంతకు కొనిందీ వివరించడం—యిలా ఒక ప్రదర్శనమే మొదలైంది. ఈ సత్కథాకాలక్షేపం ఒక గంటసేపు కొనసాగిన తర్వాత నేనుండబట్టలేక ఒక మాటనేశాను..."

"చెప్పు రాజేశ్వరీ! ఏమన్నావు?"

"చీరలన్నీ బాగున్నాయండీ! కానీ ఏంలాభం? కట్టుకుంటే చూచి ఆనందించ డానికి ఎవరూ లేరుగదా!...అనేశాను."

నేను హతాశుడినై కుర్చీలో కూలబడి పోయాను.

రాజేశ్వరికి మాత్రం చీమ కుట్టి నట్టయినా లేదు.

ఆమె తనంతట తాను చెప్పుకు పోతూంది—"అమ్మగారి ముఖం అప్పుడు చూడాలి. కళ్ళల్లో కన్నీళ్ళు, చూపుల్లో కోపాలు...ఉడుకుమోత్త నంతో బుసలు కొట్టిందనుకోండి? పైన బడి నా ఒళ్ళంతా రక్కేస్తుందేమో నను కున్నాను. అంతపని జరగకముందే పరుగెత్తు కొచ్చేశాను."

* * *

'యుద్ధానంతర ప్రశాంతి' అంటారు గదా! మాకూ మా హెడ్‌మిస్ట్రెస్‌గారికీ మధ్యఅలాంటిప్రశాంతినెలకొన్నట్టయింది బడిలోనైతే ఒకరి ముఖం ఒకరు చూచు కోడం తప్పడంలేదు, కానీ మాటలు బాగా తగ్గిపోయాయి. ఆఫీసు రూంలో సంచలనమే లేదు. హెడ్‌మిస్ట్రెస్‌గారి వైఖరి చూస్తుంటే ఆమె బడికి బయల్దేరి వస్తున్నట్టులేదు. ఏదో సంతాప సభకు వచ్చి వెళ్తున్నట్టుంది. ప్యూను నరసయ్య

ద్వారా మరికొన్ని వర్తమానాలు గూడా తెలియసాగాయి. ఎన్నడూలేనిది ఈ మధ్య అతడు 'అమ్మగారూ! మీకు క్లాసుంది' అంటూ జ్ఞాపకం చేయవలసి వచ్చిందట! ఒకసారి అలా చెప్పడానికి వెళ్ళగా ఆమె విస్తుపోతూ "ఎక్కడిది? నాకిప్పుడు క్లాసులేదే!" అంటూ టైం టేబిల్ చూపిందట. "అమ్మగారూ! ఇప్పుడు జరుగుతున్నది ఉదయం కాదండీ! సాయంకాలం" అంటూ నరసయ్య పొరబాటును గుర్తుకు తెచ్చేసరికి ఆమె ముఖం వెలవెల పోయిందట! "ఇదేం విడ్డూరమండీ బాబుగారూ! బడి వదలిపెట్టినా ఈమెకు యింటికి వెళ్ళాలన్న ధ్యాసలేదే! పొద్దుపోయి దీపాలు వెలిగినా కుర్చీలో బొమ్మలా కూర్చుండిపోతుంది. "అమ్మగారూ! ఇంటికెళ్లరా" అని అడిగితే "ఇంటికా నరసయ్యా! వెళ్ళాలి. నడిచే ఓపికలేదు. ఓ రిక్షాతెచ్చి పెట్టు బాబూ!" అంటుంది. బాబుగారూ! ఈవిడేమైనా ముసలిదా, ముతకదా? మ్రోడులా అలా వుండిపోయిందెందుకండీ?" అంటూ నరసయ్య వాపోయాడు.

జీవితం ఒక సువర్ణ కలశం. కాలపురుషుడు వంతువారీగా అందులో అమృతం కురిపిస్తాడు. సకాలంలో మనుష్యి వెళ్ళవు. ఏమౌతుంది? నీ కలశం ఖాళీగా వుండిపోతుంది.

పీడలావచ్చి, నిశ్శబ్దంగా మసలుకుంటూ, నీరసంగా యింటికి వెళ్ళిపోతూ వచ్చిన హెడ్‌మిస్ట్రెస్ విమలాదేవి ఒకానొక సోమవారంనాటి ఉదయం తనకు మారుగా బడికి సెలవుచీటి పంపింది.

"జొరమంటే జొరంకాదండీ బాబుగారూ! నిన్నటి దినమంతా మూసిన కన్ను తెరవలేదు" అన్నాడు నరసయ్య.

ఆ రోజు సాయంకాలం వీలయినంత తొందరగా యింటికి వెళ్ళాను. త్వరగా తెమలమనేసరికి సినిమా ప్రోగ్రాం కాబోలు ననుకుని మా ఆవిడ పరవశించిపోయింది. హెడ్‌మిస్ట్రెస్‌గారి యింటి కనేసరికి ఆవిడ ముఖం చింతాకంతై పోయింది.

"నేరానను! అంతగా అవసరమైతే మీరు వెళ్లండి," అంటూ మంకు పట్టు పట్టింది.

"కాదులే రాజేశ్వరీ! మనం మానవులం. రాతిబొమ్మలం కాము. కష్టసమయాల్లో తోటి మనుషులను ఆదుకోలేకపోతే యిక మానవులమనిపించుకోడానికి ఎలా పనికొస్తాం..."

"చెప్పండి బాబూ చెప్పండి. పరోపకారమే పరమ ధర్మమనండి. మానవ సేవే మాధవసేవ అనండి. టీచర్లుగదా, మీకు తెలియని నీతులా?"

కానీ ఏ మాట, కామాటే చెప్పుకోవాలి. 'మనసు నవనీతం, పలుకు వజ్రాయుధం' అంటారే ఆ మాట కొంత వరకూ ఆడవాళ్ళ విషయంలో గూడా

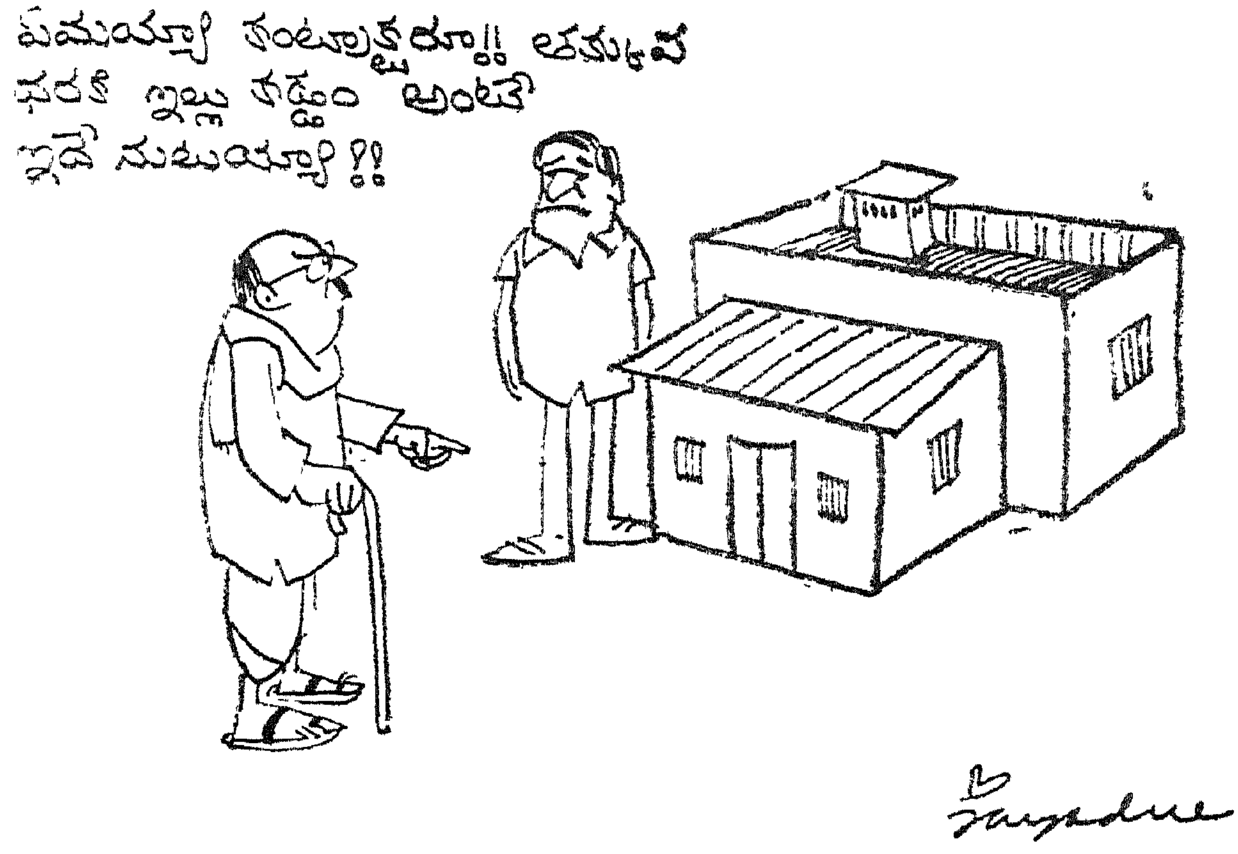

నిజమేనేమో అనిపిస్తుంది. తీరా హెడ్ మిస్ట్రెస్‌గారి యింటికివెళ్ళి ఆమె పరిస్థితి కళ్ళజూచిన తరువాత రాజేశ్వరి విల విల లాడిపోయింది. పడక సర్దింది. దుప్పటి సరిగ్గా కప్పింది. పేషంటు తలను తన ఒడిలోకి తీసుకుని నెమ్మదిగా కాఫీ త్రాగించింది. 'అదికాదండీ! జ్వరం యింత ముమ్మరంగా కాస్తోంది గదా! మా కొకమాట చెప్పిపంపకూడదా? మీకంత కానివాళ్ళమై పోయామా మేము' అంటూ మనసుకెంతో నొచ్చుకుంది.

"చెప్పి పంపకపోయినా మీ రొస్తారని నాకు తెలుసు" సజల నయనాలలో నుంచి రాజేశ్వరివైపు చూస్తూ అంది విమలాదేవి.

అప్పటికి నేనొకణ్ణి అక్కడే వున్నట్టు రాజేశ్వరికి గుర్తుకొచ్చింది — "అదేమిటండీ ! అలా నిల్చుండిపోయారు. వెళ్ళండి. పరుగెత్తండి. డాక్టరు సూర్యనారాయణగారిని తీసుకురండి. ఇక్కడున్నట్టుగా రావాలిమరి..."

అరగంట సేపట్లో నేను డాక్టరు సూర్యనారాయణగారిని రంగంపైన ప్రవేశ పెట్టాను. రోగిని పరీక్షించి రోగ నిదానంచేసి ఆయన ఒక ఇంజక్షను చేశాడు. తన ఇంజక్షను ప్రభావంవల్ల పదిగంటలకల్లా ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టి జ్వరం తగ్గిపోతుందన్నాడు.

తన మాటలోని నిజా నిజాలను మా కళ్ళ ఎదుట నిరూపించ దలచి నట్టుగా ఆయన మాతో ఖాతాఖానీ వేస్తూ అక్కడే కూర్చుండిపోయాడు.

"చాలా తేంక్సండీ డాక్టరుగారూ! పిలవగానే వచ్చేసే డాక్టర్లయితే వుంటారుగానీ, పేషంటుకు నయమయ్యేదాకా అక్కడే వుండిపోగల డాక్టర్లు చాలా అరుదు" అన్నాను.

"మరేం పర్వాలేదులెండి మూర్తి గారూ! నాకేమైనా పెళ్ళామా? బిడ్డలా? మిలటరీ సర్వీసులో వుండిపోవడం మూలాన నేను సంసారం ఊబిలో పడి పోలేదు. అవసరమైతే పేషంటును ఎంత సేపైనా కనిపెట్టుకుని వుండిపోగలను." నింపాదిగా అన్నారు డాక్టరు సూర్య నారాయణ.

* * *

జ్వరం పూర్తిగా తగ్గిపోవడానికి వారంరోజులు పట్టింది. శరీరంలో మళ్ళీ మునుపటి ఉత్సాహం పుంజుకో డాని కింకొక వారంరోజులు కావలసి వచ్చింది. డ్యూటీలో జాయినైన రోజున విమలాదేవిలో నవచైతన్యం కాన వచ్చింది.

"జ్వరం వచ్చినా వచ్చిందిగానీ, వచ్చిన జ్వరం మీకు మేలే చేసినట్టుంది" అన్నాను.

ఆమె నవ్వింది.

ఆ నవ్వుకు అర్థమేమిటో నాకప్పుడు బోధపడలేదు.

ఆనాటి సాయంకాలం చిన్న అంత రంగిక సమావేశం ఒకటి జరిగింది.

"మూర్తిగారూ! మనం పెద్దవాళ్ళమై పోయాం. కానీ చిన్ననాటి గుణాలు కొన్ని యింకా మనల్ని అంటిపెట్టుకునే వున్నాయి. నా చిన్నతనంలో నేను నా తోటి పిల్లలదగ్గర ఓ అందమైన వస్తువు కనిపిస్తే ఓర్చుకోలేక పోయేదాన్ని. మంచిగానో, చెడ్డగానో దాన్ని నా స్వంతం చేసుకోవాలనిపించేది. మనకు లేని అందమైన వస్తువు యింకొకరి కుండ గూడదు మనకు దక్కని ఆనందం యింకొకరికి దక్కకూడదు. నాలోని ఈ గుణంవల్ల నే నెన్నోసార్లు మీ మన సుకు నొప్పి కలిగించి వుంటాను. అందుకు మీరు నన్ను మన్నించాలి..."

"ఎంతమాట? మిమ్మల్ని నేను మన్నించడ మేమిటి?" అన్నాను.

"బహుశా మీకు జ్ఞాపకం వుండి వుంటుంది. పటం క్రిందపడి అద్దం పగిలి పోతే నేను దాన్ని తీయించి లైబ్రరీలో బీరువాల వెనుక పెట్టించాను.

"అవునవును. ఇప్పుడా ప్రసక్తి ఎందుకు?" అన్నాను.

"ఇప్పుడందుకు నేను దుఃఖిస్తు న్నాను. దయచేసి దానికి అద్దంవేయించి యదాస్థానంలో పెట్టించాలి..."

"అలాగే మేడమ్, అలాగే!"

* * *

ఆ తరువాత నెలరోజులకు కన్యకా పరమేశ్వరి ఆలయంలో విమలాదేవి పెళ్ళి వైభవంగా జరిగింది. తన జీవిత కాలాన్ని పూర్తిగా ఒక పేషంటుపైన డివోట్ చేయడానికి డాక్టరు సూర్య నారాయణ అంగీకరించాడు. నూతన దంపతుల్ని గౌరవించడంకోసం మేము ప్రెయర్ హాల్లో విందు ఏర్పాటుచేసి నప్పుడు పతిదేవుడి సరసన కొలువు దీర్చిన అలిమేలుమంగమ్మ ముసి ముసి నవ్వులు వెదజల్లింది.